

GRIPS Theater

Berlijn

- 6 juni* Den Haag, Hot Theater,
14.00 + 17.00 uur
9 juni Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
13 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Max und Milli

- 7 juni* Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
11 juni Rotterdam, Theater Zuidplein,
14.00 uur
18 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Banana

- 8 juni* Rotterdam, Theater Zuidplein,
14.00 uur
14 juni Den Haag, Hot Theater,
14.00 uur
15 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Spaghetti mit Ketchup

- 8 juni* Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
14 juni Utrecht, Grote Zaal
Stadsschouwburg, 14.30 uur
15 juni Den Haag, Hot Theater,
14.00 uur
21 juni Arnhem, Stadsschouwburg,
14.30 + 19.00 uur

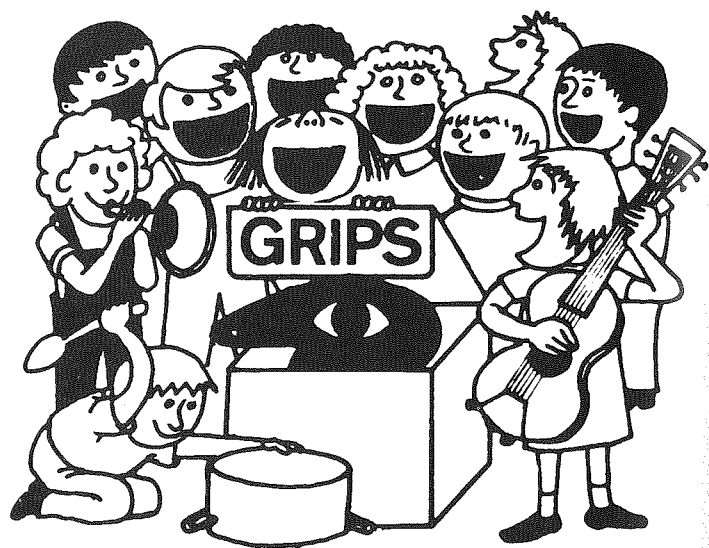
Stärker als Superman

- 10 juni* Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
13 juni Rotterdam, Theater Zuidplein,
19.00 uur
17 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Ein Fest bei Papadakis

Kindertheater, een gebruiksartikel

Het GRIPStheater werd opgezet met als uitgangspunt het kind serieus te nemen, het te waarderen als toehoorder en discussie-partner. Het was alsof het kind voor het eerst als verstandig wezen werd ontdekt.

Het traditionele kindertheater was tenslotte een theater, waar kinderen onder de indruk kwamen van de bangmakers die de boventoon voerden. Irrationele angsten met hun hoogst politieke implicaties bepaalden dit theater. Met deze rommel moest eerder afgerekend worden. Toen GRIPS begon realistische kinderstukken te maken, leek dat dan ook voor veel volwassenen op een echte koningsmoord. In ons theaterwerk kwam niet op de eerste plaats de discussie over esthetische vraagstukken van het theater, maar telkens weer de meer rechtstreekse vraag naar de realiteit van het kind in onze maatschappij.

Zo ontstond een verstandhouding tussen het kind als toeschouwer en de theatermakers.

We hebben hier te maken met een theater, dat voor de toeschouwers vaak de enige uitdrukking van hun moeilijkheden is. Kinderen kunnen zich niet of nauwelijks wren, ze beleven hun opvoedingssituatie individueel, d.w.z. als een noodlot. Hier in het theater ervaren ze, dat ze niet alleen zijn, dat hun problemen benoembaar zijn en hun oorzaken hebben. Oorzaken, die meestal niet besloten liggen in het karakter van mensen, maar maatschappelijk, politiek van aard zijn. In het theater komt dit naar voren, het kind ervaart, dat het niet alleen is, naast hem zitten ook kinderen, die hetzelfde beleven.

Er worden geen nieuwe angsten opgeroepen, maar oude benoemd, bespreekbaar gemaakt, en wel omdat wij menen, dat op die manier de grondslag voor solidariteit gelegd wordt. Solidair kunnen zijn betekent echter niet, dat nu iedereen de belhamel maar links achterna moet rennen, maar dat een gemeenschappelijk inzicht het motief tot gemeenschappelijk handelen wordt. Voor kinderen, die zich niet te weer kunnen stellen, betekent dat, dat lachen om onhoudbare opvoedingssituaties al weerstand verschaft.

Wij hebben ons voorgenomen om de wereld als *plaats van handelingen* begrijpelijk te maken. Wij komen daarbij toeschouwers tegen, die ons werk nodig hebben. Wij vervaardigen gebruiksartikelen.

De kinderen beoordelen onze stukken op hun bruikbaarheid, naar hun relatie met de werkelijkheid. Evenals oude volksstukken zijn onze stukken een informatiemiddel. Wij hebben ideale voorwaarden voor ons theaterwerk: we hebben een publiek, dat ten zeerste geïnteresseerd is in onze stukken, ja, dat onze stukken zelfs nodig heeft. Van welk staatstheater in Duitsland, dat met veel vertoon aldoor hetzelfde publiek bedient, zou je dat kunnen zeggen?

Door theatermensen wordt ons soms nog het journalistieke van ons werk, het vulgaire, onder het oog gebracht, zelfs, dat het geen Kunst is wat wij maken; Peter en de Wolf is dan natuurlijk beter en vervelender. Deze verwijten kunnen ons niet schelen. Andere tegenwerpingen zijn zwaarder, b.v. die van de CDU, die ons verwijt wat we nu juist willen, nl. mensen begrijpen als politieke wezens. Natuurlijk is datgene, wat we maken, gevaarlijk, omdat mondige burgers voor een Orde, die zich voor de best mogelijke houdt, altijd gevaarlijk zijn. Natuurlijk willen wij veranderen, want hoe zouden we anders als pedagogisch theater kunnen werken!

Het gevaar van ons theater wordt reeds duidelijk onderkend; het is opvallend hoe veel theaters, die onze stukken eerst regelmatig speelden, daar later op zeer oppervlakkige gronden afstand van namen. Het GRIPSstuk daagt opvoeders en docenten uit, het brengt hen in moeilijkheden. In een onduidelijke tijd zijn we lastig, onaangenaam. Het is geen toeval, dat tegen het eind van de zeventiger jaren het 'esthetische, kunstzinnige' kinderstuk opnieuw ontdekt werd. Niet ons stuk over school 'Doof bleib doof' wordt op het repertoire genomen, maar 'Schule mit Clowns' – het opera-theater haalt het moderne kindertheater weer in.

Het klopt niet, dat onze stukken primitief zijn, zij zijn eerder steeds rijker, gedifferentieerder en aanschouwelijker geworden; juist dat maakt ze gevaarlijk voor de cultuurbourgeoisie. Naast het verwerven van politiek inzicht kan men ook nog lol hebben.

Dat zijn natuurlijk grote woorden, mooie voornemens. Hoe ontstaan eigenlijk praktisch de stukken, wie schrijft wat en hoe? Wij zijn vaak als auteurstheater beschreven, eigenlijk ten onrechte. Het werk van de schrijver bij het GRIPStheater onderscheidt zich in zoverre van het gebruikelijke schrijverswerk, dat het meer discussie, meer werken in opdracht, meer openheid vereist.

De stukken ontstaan tijdens gesprekken en het onderzoek wordt door alle deelnemers verricht. Zo zijn de schrijvers bij het GRIPStheater de minst geachte lieden, terwijl de spelers, gewend om met kant-en-klare teksten om te gaan, doorlopend het gevoel hebben dat alleen zij de ideeën en woorden hun betekenis geven. Daaruit vloeit vaak een onmenselijk en verlamdend gevecht voort.

Alle GRIPSmedewerkers hebben weliswaar sinds lang de wens – die we steeds weer feestelijk bekrachtigen – ooit eens een 'kant-en-klare' stuk te spelen. Dat is nog nooit gebeurd. Steeds wordt er weer opnieuw geschreven, weggegooid. Personen veranderen, vaak hebben figuren pas gestalte gekregen door tegenwerpingen van de spelers, die ze moesten spelen.

Ook de spelers maken gedurende de repetities een leerproces door. Degenen, die pas bij ons zijn, hebben gewoonlijk grote moeite kinderen te spelen. (Ze willen allemaal Hamlet spelen!) Als schrijver had ik er vaak moeite mee situaties te verklaren, die voor mij 'typisch kinderlijk' (een vreselijk begrip!) waren, die je leuk vindt? Een toneelspeler, die op het toneel een mop moet vertellen, vergaat natuurlijk snel de lust als hij het een stomme mop vindt. De 'Aha-Erlebnis' van de speler komt eigenlijk altijd op het moment waarop hij zich zijn eigen kindertijd in herinnering brengt.

Het leerproces van de toneelspeler werd zelfs het thema in ons stuk 'Mensch Mädchen!' – een stuk over het rolgedrag van jongens en meisjes (of omgekeerd). Het verhaal gaat over drie meisjes, die een raket willen bouwen van afgedankte spullen. Optimistisch en onze principes getrouw gingen we van het uitgangspunt uit, dat alle meisjes in staat zijn dezelfde werkzaamheden uit te voeren als jongens. Het ging om boren, zagen, timmeren en houtbewerken. De drie speelsters waren ervan overtuigd, 'net zo goed als jongens' te zijn, dat was duidelijk, maar toen er gezaagd moest worden hadden ze daar alle drie vreselijk veel moeite mee. Ze hadden dat nog nooit gedaan en natuurlijk vroegen ze zich af, waarom dat zo was. Plotseling was het thema van het stuk hun eigen probleem geworden.

Als een stuk gerepeteerd en bediscussieerd is nodigen we kleine groepen kinderen uit en laten we zien wat we hebben. Meestal hebben we pas een half stuk, zoals doorgaans alle 'tweede delen' in bijna alle stukken tijdens de repetities, vaak onder grote tijdsdruk, ontstaan zijn. In de gesprekken met de kinderen horen we instemming of afkeuring, wordt het ons duidelijk wat nog onduidelijk of onbegrijpelijk is. Na zulke try-outs hebben we al vaak hele scènes veranderd en menig lied eruit gegooid. Ook na de première worden zinnen veranderd – in enkele stukken hebben we nooit een bevredigend einde gevonden.

De spelers worden, net zoals de stukken, vooral op de proef gesteld tijdens de schoolvoorstellingen. Daar begint de directe dialoog, daar merkt men het ook het duidelijkst als een scène niet klopt. Daarbij is het telkens weer een probleem, dat de zinnen weliswaar volgens de tekst gezegd worden, maar nauwelijks overkomen – als ze namelijk niet in beelden zijn omgezet en begrijpelijk gemaakt. Daaraan werken wij dan steeds opnieuw en steeds van voren af aan...

Stefan Reisner

Lees de HOLLAND FESTIVAL-krant: Achtergronden en hoogtepunten uit het programma plus achttien pagina's interviews.
Verkrijgbaar in de theaters en concertzalen voor f 1,-.
In samenwerking met **NRC** **HANDELSBLAD**

---

6 juni Den Haag, Hot Theater,
14.00 + 17.00 uur
9 juni Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
13 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Max und Milli

Toneelstuk voor mensen vanaf 5 jaar van Volker Ludwig.

Muziek Birger Heymann
Regie Dietrich Lehmann
Regiemedewerker Peter Enke
Pedagoge Lisa Seum
Toneelbeeld Manfred Baatz
Uitvoering Christoph Mannack
Kostuums Gisela Storch
Max Bernd Vollbrecht
Milli Christina Grabowsky
Peter Thomas Ahrens
Moeder van Max en Milli Sabine Lorenz
Vader van Peter Michael Heinsohn
Muzikale begeleiding Birger Heymann
Gustl Lütjens
Techniek, belichting, Manfred Baatz
rekwisieten Harald Breustedt
Martin Gawron
Wolfram Kohler
Christoph Mannack
Klaus Reinke

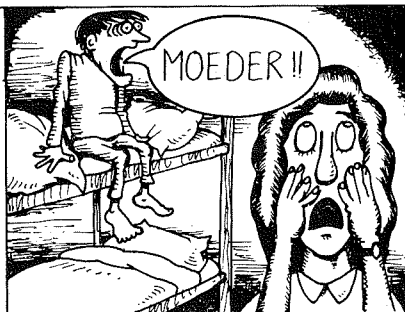

Max en Milli

Max probeert met alle mogelijke middelen het naar bed gaan uit te stellen. Zijn zusje Milli houdt van t.v. kijken en van spoken. Bij het spelen leren ze de 'onbetrouwbare' Peter kennen, die een pistool heeft. Max en Peter ruilen: Max krijgt een pistool en Peter de skelter. De ouders begrijpen deze ruil niet en alles wordt verkeerd uitgelegd. Dit brengt de 3 kinderen nader tot elkaar. Er volgt een scène met geld, dat in een put valt: Peter wordt verdacht en Max probeert hem te helpen. Max' moeder bemoeit zich ermee en gaat Peters vader opzoeken. Ondertussen spelen de drie kinderen spookje. Na veel toestanden mag Peter blijven slapen en willen de kinderen moeder niet meer in hun kamer zien.

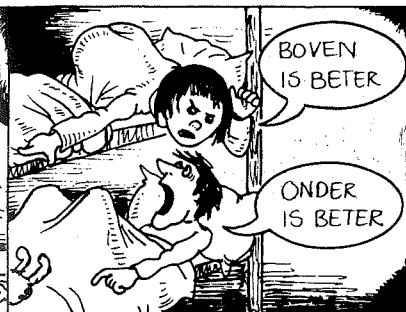
Max und Milli

Max wil niet slapen.
Steeds weer roept hij: "Moeder!"

Milli is bij ons
gewest.
Zij heeft wat
gekeken.

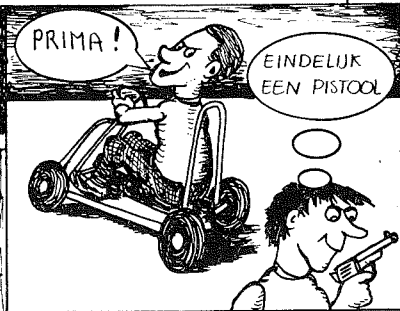
Max en Milli hebben ruzie:
Wie mag boven slapen?

Op de speelplaats
komen ze Peter tegen.

Mama is weg -
zonder wat te zeggen!

Max wil Peter's pistool
voor zijn stelster.

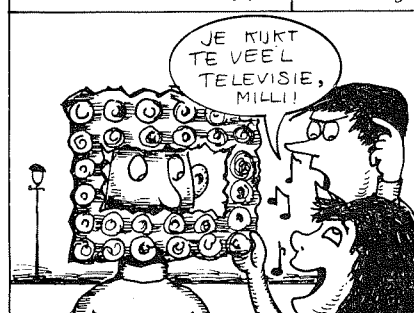
De ouders luisteren niet.
Zij vinden de ruil niet goed.

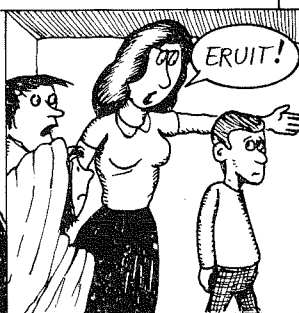
Peter's geld ligt in de
put. Max helpt hem.

Nu hebben ze geen geld
genoeg voor boodschappen.

Milli praat alleen nog televisietaal.
Daar krijgen de jongens genoeg van.

Moeder stuurt Peter de
kinderkamer uit.

De kinderen verkleeden zich.
De ouders moeten lachen.

Tenslotte mag Peter bij
Max en Milli blijven slapen.

Milli und Max

7 juni Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
11 juni Rotterdam, Theater Zuidplein,
14.00 uur
18 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Banana

Toneelstuk voor mensen vanaf 10 jaar door Rainer
Hachfeld en Reiner Lücker

Liedteksten Volker Ludwig
Muziek Birger Heymann

Doorlopende rollen:

Pancho, 12, een jongen
van buiten Wolf-Dietrich Schilhab
Casimiro, 15, straatmuzikant Stefan Gossler
Cornelia, 12, dochter van een
Duitse zakenman Annette Kluge
Ramón, 15, jonge plantage-
arbeider Lutz Reichert

Wisselende rollen:

1e scène: (voor een luxe-hotel in Puerto Pobre)

Dorpsagent Stefan Fredrich
Dr. Müller-Sanft,
Cornelia's vader Christian Veit
een loopjongen van het hotel Lutz Reichert (d)

2e scène: (voor de hut van Theresa)

Teresa, Pancho's moeder Brigitte Stockmann
Juan, werkloze Dietrich Lehmann

3e scène: (privé-luchthaven in Puerto Pobre)

bezetting als in 1e scène.

4e scène: (op een IPP-plantage)

Pedro, oudere plantage-
arbeider Dietrich Lehmann
Opzichter Stefan Fredrich
Antonia, Tortilla-verkoopster Brigitte Stockmann

5e scène: (voor een kerk op de landweg naar Santa Basura)

Pater Vicente Christian Veit
Broeder Enrique Dietrich Lehmann

6e scène: (op het Bolivarplein in Santa Basura)

Voorbijgangster Brigitte Stockmann
Politieagent Stefan Fredrich
Veiligheidsagent Christian Veit

PAUZE

7e scène: (als 6e scène)

Anna, Cornelia's kindermisje Brigitte Stockmann
Politieagent Dietrich Lehmann

8e scène: (de kamer van Emiliano)

Emiliano Stefan Fredrich

9e scène: (verhoorkamer in de gevangenis)

1e agent (Sarjento) Christian Veit
2e agent (Teniente) Dietrich Lehmann

10e scène: (als 8e scène)

bezetting als in 8e scène

11e scène: (thuis bij Cornelia)

Anna, Cornelia's kindermisje Brigitte Stockmann
Dr. Müller-Sanft,
Cornelia's vader Christian Veit

Enscènering Wolfgang Kolneder

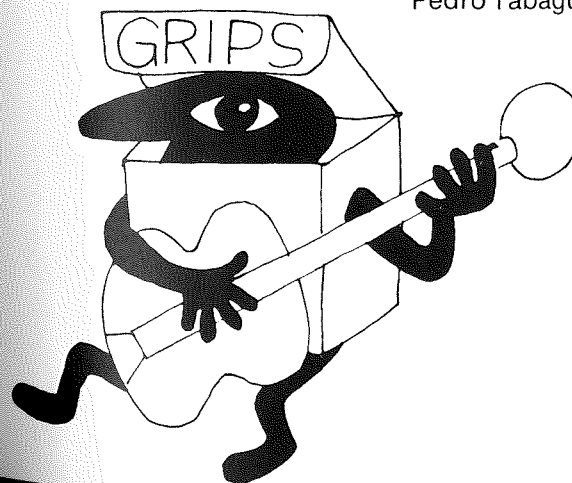
Toneelbeeld Rainer Hachfeld

Kostuums Mathias Fischer-Dieskau

Regie-assistent Uli Schäfke

Muziek op de band Gonzalo Cespedes,
gespeeld door Pedro Graterol,

Birger Heymann,
Klaus Sonnemann,
Cucho Tabagua,
Pedro Tabagua

Banana

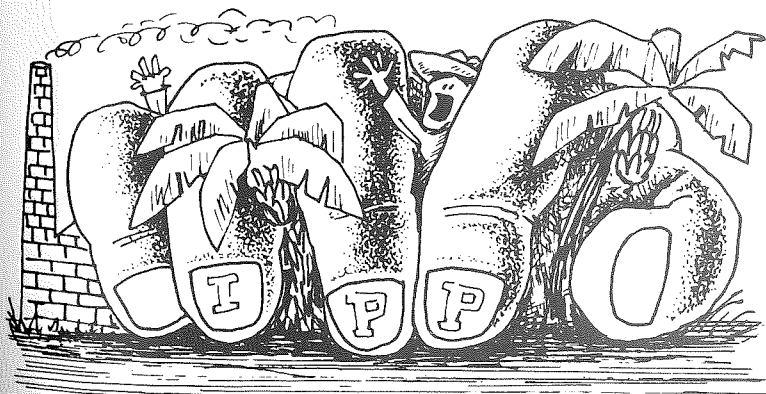
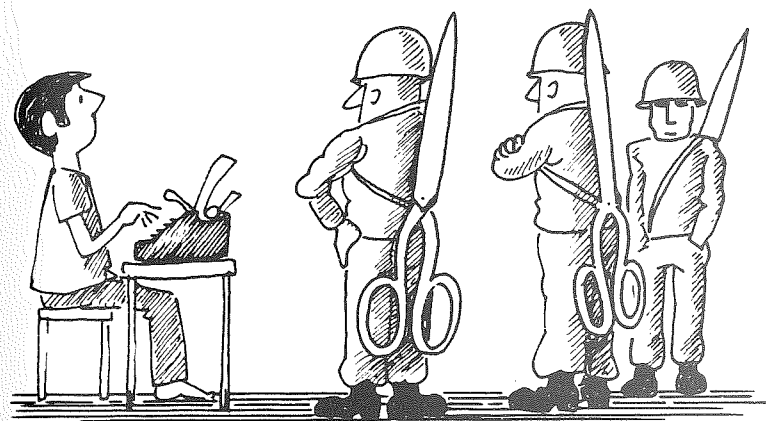
Cornelia, een Duits meisje, houdt met haar vader, directeur van de multi-national IPP (Inter Pulpo Products) vakantie in een luxueus hotel aan zee.

Daar verkoopt Pancho, een arme jongen uit een dorp in de buurt, bananen. Cornelia vertelt hem, dat hij in de stad het dubbele voor zijn bananen kan krijgen. Pancho vraagt zijn moeder of hij met een tros bananen naar de hoofdstad Santa Basura mag gaan om daar 'groot geld' te verdienen. Zijn vriend Casimiro, die straatzanger is, wil met hem mee. Met Cornelia maakt hij een afspraak op het Bolivarplein in de stad.

Onderweg maakt Pancho kennis met de uitbuiting en het slavenwerk op een IPP-bananenplantage. Hij komt daar Ramón tegen, een jonge landarbeider die in opstand gekomen is tegen de opzichter. Samen gaan ze verder en komen in een dorp in aanraking met de twee gezichten van de kerk in Latijns-Amerika: een gezagsgetrouwe pastoor en een jonge priester, die hen aan een adres in de stad helpt.

In Santa Basura verkopen Pancho en Casimiro met succes hun bananen totdat een agent deze plus het geld in beslag neemt, omdat ze geen IPP-verkoopvergunning hebben.

Ramón kan geen werk vinden. Casimiro lucht zijn hart in een spotlied op de IPP en wordt gearresteerd. Ze ontmoeten Cornelia met haar gouvernante Anna, die hen naar het adres van de priester brengt. Daar maken ze kennis met Emiliano, een priester die met hulp van Elena de armen lezen en schrijven leert. Hij brengt Cornelia naar huis, alwaar Anna, bang voor een ontvoering, alarm geslagen heeft. Daarna gaat hij Casimiro zoeken, die ondertussen in de gevangenis verhoord wordt. Door zich van de domme te houden lukt het hem vrij te komen. Cornelia moet tegen haar wil terug naar Duitsland. Daar wil ze echter de mensen gaan vertellen hoe het in Zuid-Amerika toegaat, terwijl Pancho, Ramón en Casimiro verder de strijd aan willen binden met hun onderdrukkers, tot hun land eenmaal bevrijd zal zijn.

8 juni Rotterdam, Theater Zuidplein,
14.00 uur
14 juni Den Haag, Hot Theater,
14.00 uur
15 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Spaghetti mit Ketchup

Toneelstuk voor mensen vanaf 5 jaar van Rainer Hachfeld,
met medewerking van Dietrich Lehmann

Muziek Birger Heymann
Muzikale begeleiding Arne Stoll
Regie Dietrich Lehmann
Regie-assistent Jörg Gade
Toneelbeeld Karl-Heinz Buller
Uitvoering Christoph Mannack
Kostuums Siegfried Heinzmann
Pedagoge Lisa Seum

Dieter Stefan Gossler
Axel Lutz Reichert

*Mevrouw Mischke,
hun moeder* Ellen Esser
Heike, een buurmeisje Annette Kluge
*Meneer Henkel,
cafetariahouder* Thomas Ahrens
*Mevrouw Schumann,
een buurvrouw* Christina Grabowsky
Meneer Kurz, conciërge Thomas Ahrens (d)
Mevrouw Dallmeier, lerares Christina Grabowsky (d)

Rekwisieten Martin Gawron
Techniek, belichting Harald Breustedt
Wolfgang Falkenberg
Klaus Reinke
Uli Stahl
Willy Wtterwulghe

Wir sind Kinder einer Erde

1. Wir sind Kin - der ei - ner Er - de, die ge - rug für al - le
hat. Doch zu vie - le ha - ben Hun - ger, und zu we - ni - ge sind
satt. Ei - ner präßt, die an - dern zah - len, das war bis - her im - mer
gleich. Nur weil vie - le Län - der arm sind, sind die rei - chen Län - der
reich. 2. Wir sind Kin - der ei - ner Er - de, doch es sind nicht al - le
frei. Denn in vie - len Län - dern herr - schen Mi - li - tär und Po - li -
zei. Vie - le sit - zen im Ge - fäng - nis, Angst re - giert von spät bis
früh. Wir sind Kin - der ei - ner Er - de, a - ber tun wir was für
brett und fröhlich
sie? 3. Vie - le Kin - der frem - der Län - der sind in uns - rer Stadt zu Haus. Wir sind
Kin - der ei - ner Er - de, doch was ma - chen wir dar - aus? Ih - re
Welt ist auch die uns - re, sie ist hier und ne - ben - an, und wir
wer - den sie ver - än - dern: Kommt, wir fan - gen bei uns an! Vie - le

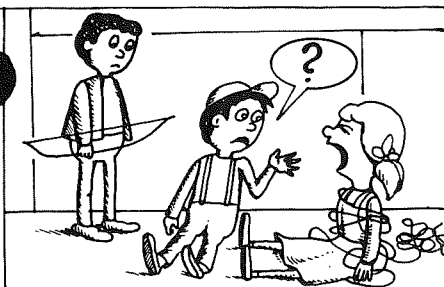
WIJ ZIJN KINDEREN VAN ÉÉN AARDE

Wij zijn kinderen van één aarde, waar voor iedereen genoeg is
Doch te veel mensen hebben honger, en te weinig hebben genoeg
De één zwelgt, de rest betaalt, dat was tot nu toe altijd zo
Alleen omdat veel landen arm zijn, zijn de rijke landen rijk.

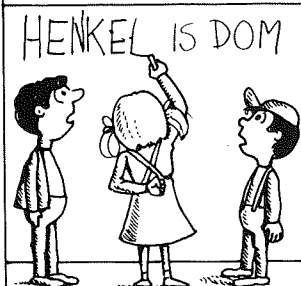
Wij zijn kinderen van één aarde, maar we zijn niet allemaal vrij
Want in veel landen overheersen de politie en het leger
Veel mensen zitten in de gevangenis, de angst is de hele dag aanwezig
Wij zijn kinderen van één aarde, maar wat doen we voor hen?

Veel kinderen uit vreemde landen wonen in onze stad.
Wij zijn kinderen van één aarde, maar wat doen we daar mee?
Hun wereld is ook de onze, zij is hier naast de deur,
en we zullen haar veranderen: Kom, laten we bij onszelf beginnen!

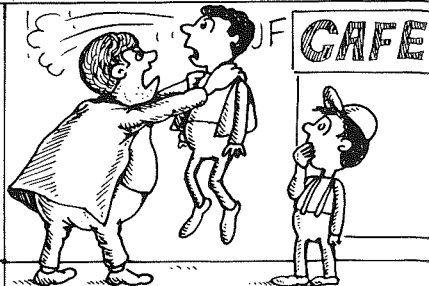
Spaghetti mit Ketchup

Heike heeft de pest in, omdat ze gevallen is. Dieter en Axel kunnen daar niets aan doen. Toch zit ze te zeuren....

Dieter schrijft HEIKE IS DOM. Heike maakt daar HENKEL IS DOM van.

Maar dat maakt meneer Henkel van de cafetaria erg boos. Hij veegt het weer uit met Dieter als spetsdoel.

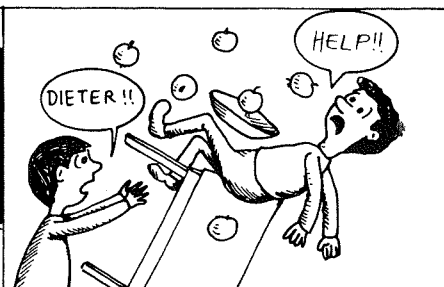
Dan is mama boos, omdat Dieter's juch wie is. En Axel heeft een gat in zijn broek.

Bij het avondeten heeft mama plotseling pijn. Zij moet direct naar het ziekenhuis. Tante Ulla moet komen, maar...

Tante Ulla kan niet komen. Dieter en Axel blijven helemaal alleen. Niemand weet dat.

Er is niets te eten. Dieter klautert op de kast. Daar staan appels. De meubels vallen met veel lawaai om.

Meneer Kurz klaagt over het lawaai. Hij vraagt waar mama is. Maar de jongens zeggen niets.

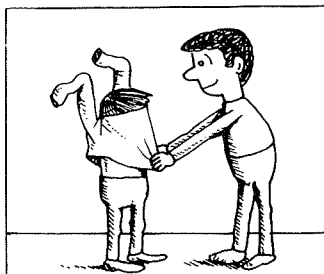
Mevrouw Schumann heeft altijd ruzie met meneer Henkel, omdat zij last heeft van veel luchtjes uit zijn cafetaria.

Op zoek naar eten komt Dieter op een idee: de brief van mama aan tante Ulla. Met 50 mark erin!

Dan kopen Dieter en Axel bij meneer Henkel voor 50 mark patat, frikaandellen en cola. Dat is héél veel!

Zij willen hun moeder in het ziekenhuis gaan opzoeken, maar ze zeggen haar niet, dat ze alleen zijn.

Axel verbrandt zijn hand bij het spaghettikoken. Dieter doet er een verband om zo groot als een bokshandschoen.

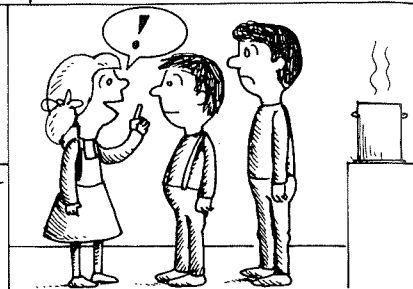
Zij willen van meneer Henkel een ijzer op de pof. Maar hij geeft hen niets, alleen voor geld. Ook mevrouw Schumann....

... bekommert zich niet om Dieter en Axel. Ze heeft al weer wree met meneer Henkel.

De spaghetti was niet te eten. Maar in het kookboek staat, hoe het met Dieter leest Axel voor.

Heike komt. Zij komt erachter, dat de jongens alleen zijn. Zij vertelt dat Dieter's onderwijzeres van plan is te komen.

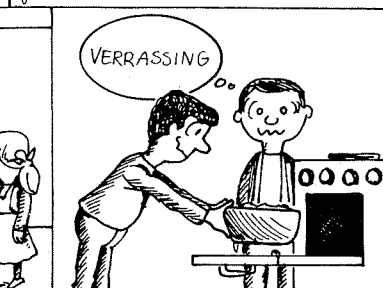
Heike verkleedt zich gauw als tante Ulla. Maar de juffrouw merkt het. Zij wil alles aan mama vertellen.

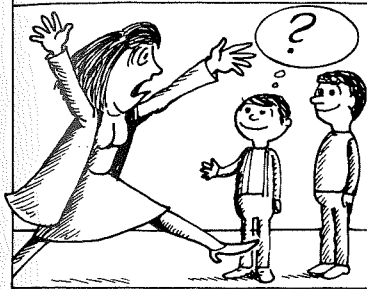
Nu is de spaghetti gelukt. Ze doen er de ketchup op. De jongens hebben goed leren koken.

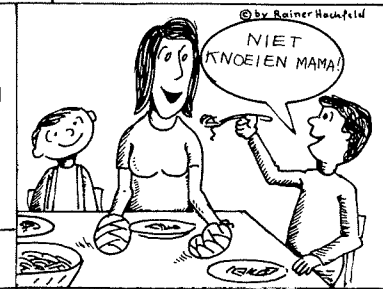
Meneer Kurz en mevrouw Schumann vertellen wilde verhalen over Dieter en Axel en over misdadigers. Daar staat Heike van te kijken.

Om mama te verrassen maken de jongens een spaghettiomelet. Dan komt mama thuis.

Zij denkt, dat het een puinhoop is, omdat Dieter en Axel alleen waren. Maar die hebben veel geleerd en ze kunnen nu ook

voor zichzelf zorgen - Mama heeft zich nu gebrand, omdat ze met de omelet wilde helpen. Dat was helemaal niet nodig. **EINDE**

- 8 juni Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
- 14 juni Utrecht, Grote Zaal
Stadsschouwburg, 14.30 uur
- 15 juni Den Haag, Hot Theater,
14.00 uur
- 21 juni Arnhem, Stadsschouwburg,
14.30 + 19.00 uur

Stärker als Superman

Toneelstuk voor mensen vanaf 8 jaar door Roy Kift, uit het Engels vertaald door Volker Ludwig.

Muziek Birger Heymann
Regie Wolfgang Kolneder
Toneelbeeld en kostuums Mathias Fischer-Dieskau
Regie-assistent Helmut Lehnert
Muzikale begeleiding Axel Kottmann
Gustl Lütjens
Martin Schedler
Speciale adviezen Sabine Graf

Micha Bernd Vollbrecht
Tina, zijn zuster Brigitte Stockmann
*Mevrouw Steinmann,
hun moeder* Suzanne Weihreter
Harry Rüdiger Wandel
Meneer Schreiber Christian Veit
Bewaker Dietrich Lehmann
*Meneer Ebeling van de
Sociale Dienst* Christian Veit (d)
Bioscoopexploitant Dietrich Lehmann (d)

Rekwisieten Martin Gawron
Techniek, belichting Harald Breustedt
Wolfgang Falkenberg
Klaus Reinke
Uli Stahl
Willy Wtterwulghe

Sterker dan Superman

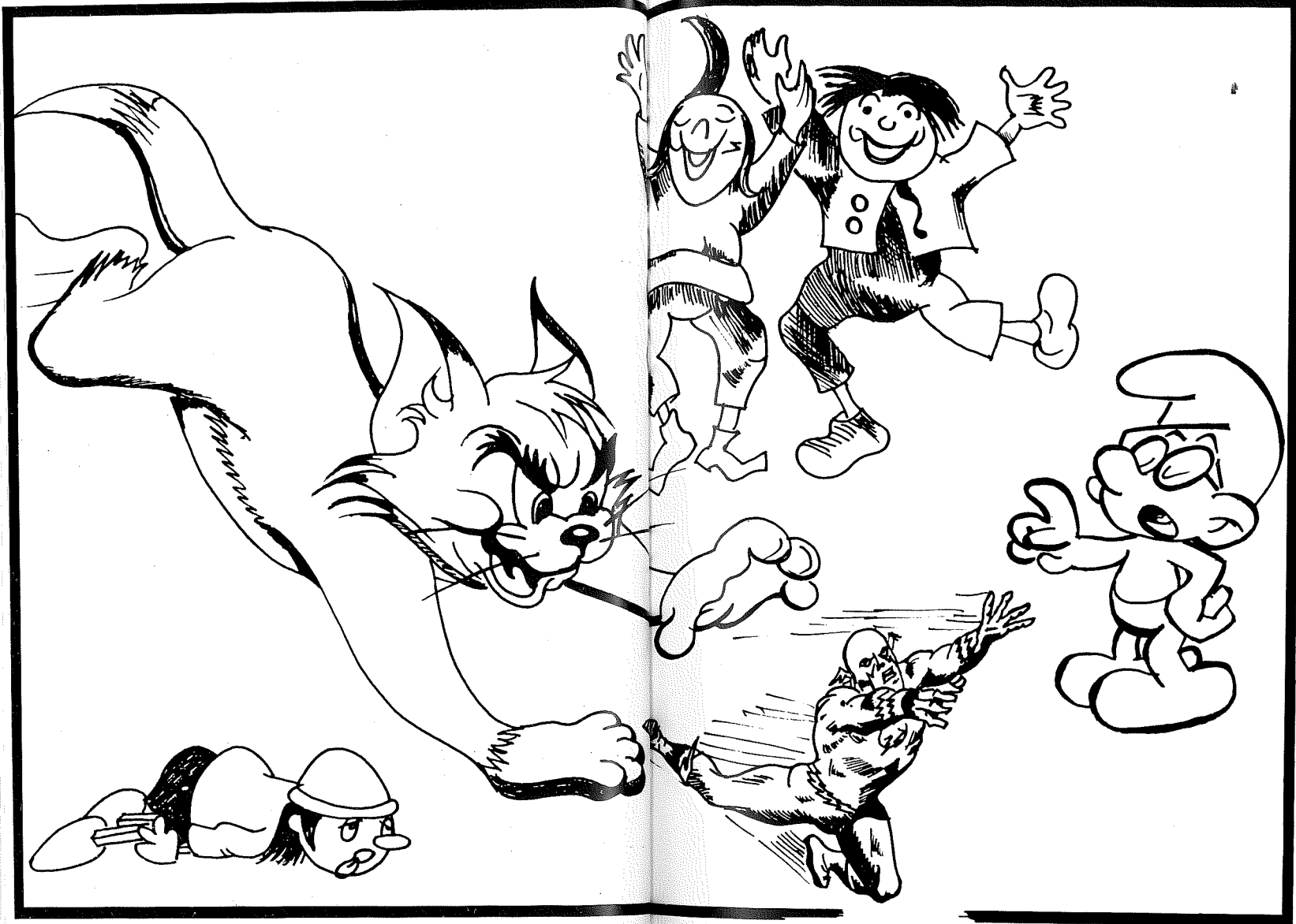
Tina en Micha verhuizen samen met hun moeder naar een nieuwe buurt.

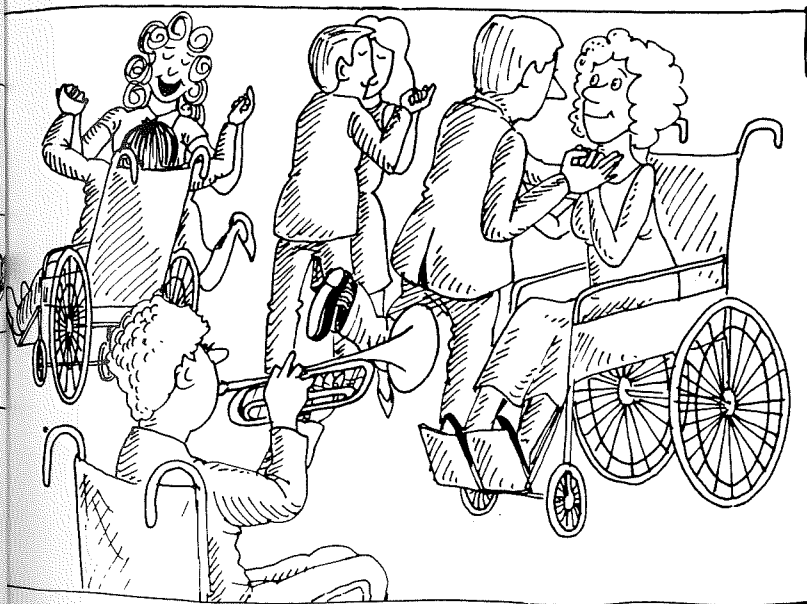
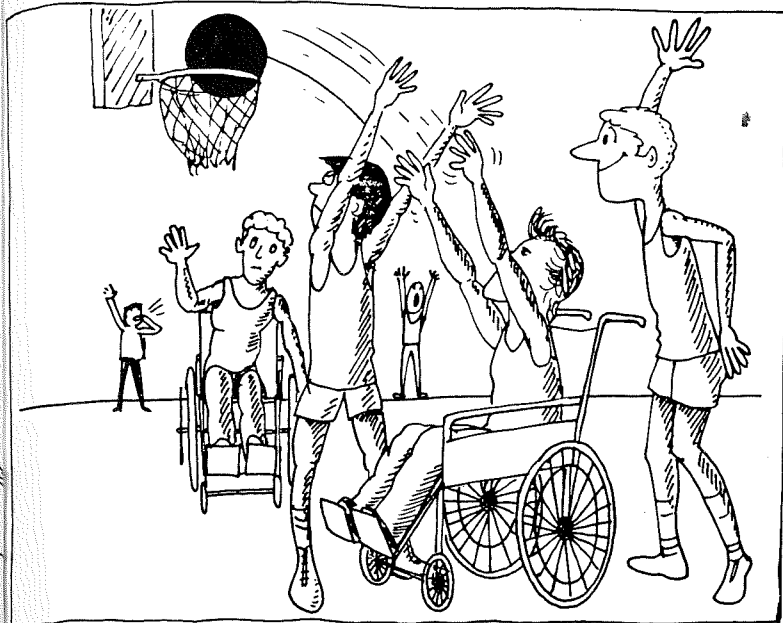
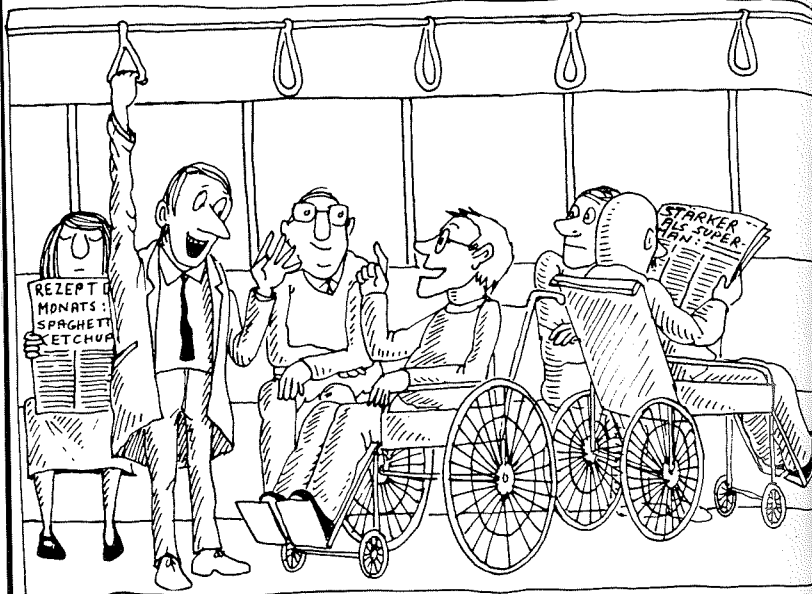
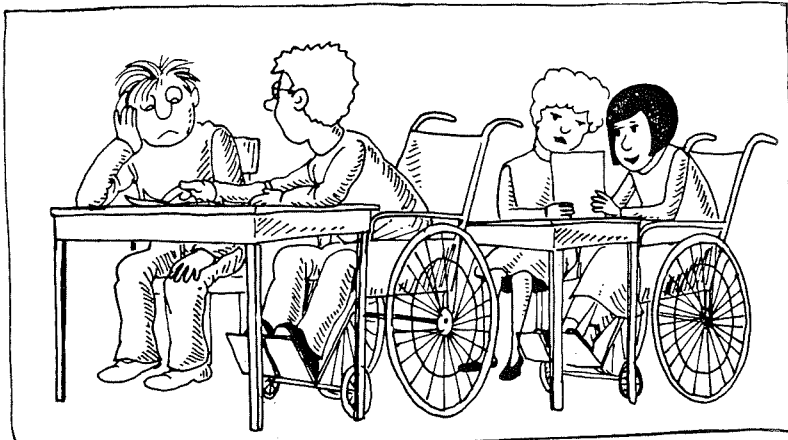
Voor Tina is dat niet zo'n probleem, maar Micha is invalide en zit in een rolstoel.

Het vinden van een geschikte school is al een probleem. Ze vinden een nieuwe vriend, Harry, die aanvankelijk denkt dat alle gehandicapten zwakbegaafd zijn. Hij voelt zich gegeneerd als Micha en Tina hem uitgebreid vertellen wat er met Micha aan de hand is en hoe een rolstoel, krukken en andere hulpapparaten in elkaar zitten. Van volwassenen heeft hij al geleerd, dat je over zulke dingen niet praat.

Het stuk laat verder ontmoetingen zien met een bewaker en een man van de sociale dienst. Ook willen ze naar de bioscoop. Al deze gebeurtenissen roepen op om gewoon met gehandicapte(n) (kinderen) om te gaan en ze niet links te laten liggen.

10 juni Amsterdam, de Krakeling,
14.00 uur
13 juni Rotterdam, Theater Zuidplein,
19.00 uur
17 juni Utrecht, Blauwe Zaal
Stadsschouwburg, 15.00 uur

Ein Fest bei Papadakis

Toneelstuk voor mensen vanaf 8 jaar, door Volker Ludwig
en Christian Sorge.

Muziek Birger Heymann

Regie Jörg Friedrich

Toneel en kostuums Waltraut Mau

Regie-assistent Uli Schäfer

Vasali Papadakis Christian Veit

Jannis, zijn zoon Stefan Gossler

Willi Müller Dietrich Lehmann

Dieter, zijn zoon Stefan Fredrich

Vera, zijn dochter Benita Rinne

Aysche Serpil Simsek

Techniek, belichting, Manfred Baatz
rekwisieten Harald Breustedt

Martin Gawron

Wolfram Kohler

Christoph Mannack

Klaus Reinke

De muziek tussen de scènes wordt gespeeld door:

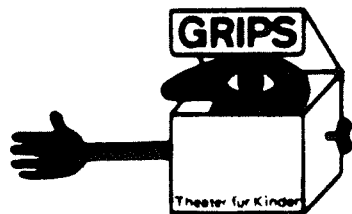
Perikles Joannidis *Bouzouki*

Nicolas Chatzipavlidis *Slagwerk*

Harris Gounaridis *Gitaar*

Birger Heymann *Gitaar*

Jörg Friedrich *Klarinet*

Feest bij Papadakis

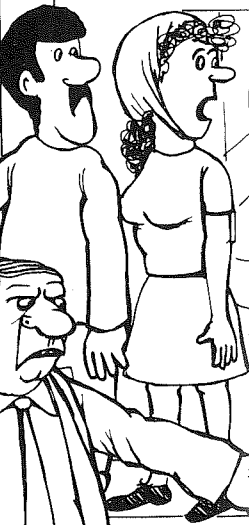
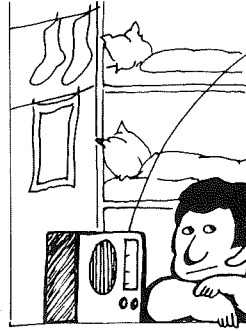
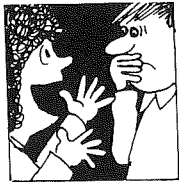
Iedere zaterdag gaat Willi Müller met zijn kinderen, Vera en Dieter, kamperen. Maar vandaag staan er andere mensen op zijn plek: de gastarbeider Papadakis met zijn zoon Janis.

Het weekend is naar de maan.

Het stuk laat de pogingen van Willi Müller zien om de Grieken van 'zijn' kampplaats te verdrijven. Als de familie Papadakis hoort, dat zij op Müllers gebruikelijke plaats staan, ruilen ze bereidwillig met de kinderen Müller van plaats. 's Nachts kruipt vader Müller echter dronken in de verkeerde tent. De volgende dag wordt hem door de eigenaar van de kampeerplaats de wacht aangezegd: hij moet vertrekken wegens geluidsoverlast.

Samen met Papadakis, die twee maal zo veel kampgeld blijkt te moeten betalen, zet hij de kampbeheerder onder druk, en met succes. Dan wordt een gemeenschappelijk overwinningfeest gevierd: de kinderen hadden al vriendschap gesloten, de toenadering tussen Müller en Papadakis is in elk geval in gang gezet.

Deutsches G

